

SZENT ISTVÁN VÉRNŐKE

Soroksár-Újtelepi Szent István Plébánia lapja

2012 Október

Kovászként élő közösség

Beszélgetés Király Attila plébánossal a templom fennállásának tizedik évfordulóján

Nincs senki, akinek a sorsa szorosabban összefonódott volna templomunk első tíz évével. Itt volt a munka kezdetén, a tervezésnél, amikor 50-80 emberből állt a közösség. 2000-ben az alapkövetélnél, amelyre már összegyűlt ezer ember. Itt volt a 2002-es szentelésnél, amikor a rekordidő alatt felépült templomot több ezren ünnepelték, és egy év múlva talán még többen jöttek el a szobor toronyba helyezésére. A 2004 októberében átadott kopjafás keresztút felállítását is ő inspirálta. Aztán plébánia épült, tavaly pedig székelykaput állítottunk, a nemzet egységét kimondó törvény megszületésének öröme. Szubjektív összegzést kaphatunk most múltunkról, jelenünkről, és a jövőbeni tervekről Király Attila plébánostól.

-Meghatározta a hozzáállásodat, hogy olyan helyre kerültél plébánosnak, ahova a Fatimai Szűzanya tiszteletére épült templom a te irányításoddal?

-Bevallom, hogy a Mária-tisztelet bennem fokozatosan fejlődött, a jelentősége időről időre egyre jobban tudatosult, és ennek a folyamatnak fontos eleme volt mindaz, amit a templomépítés során megtapasztaltunk. Azt, hogy kézzelfogható, látható-hallható gyümölcsei vannak a Mária-tiszteletnek. Volt olyan idős adakozó, aki a lakását cserélte kisebbre, és a különbözettel támogatta a templomépítést; sok nagy értékű felajánlás érkezett nem a legjobb módon élő emberektől; és a legjobbkor kaptuk ajándékba az orgonánkat. Éreztük, hogy hihetetlen áldás van a munkánkon, és tudtuk, hogy ennek Máriához köze kell hogy legyen. Magában az is csodálatos, hogy másfél év alatt felépült a templom, tekintve hogy 26 millió forinttal indultunk, és 400 millióba került. Novák József atya, aki az 1950-es években megálmodta ezt a zárandokhelyet, felismerte, hogy itt templomot kellene építeni, és amikor ez a terve politikai okok miatt meghíúsult, imaközösséget szervezett erre a célra. Elnevezte Közép-Európai Imatábornak, amely hétezer tagot számlált, a tagok adatai rendelkezésre álltak a plébánián. Ők azok az emberek, akik ötven évig imádkoztak a templomunk megvalósulásáért! A meglepő az volt, hogy amikor megkerestük ezeket az embereket, közülük háromezren újra támogatni kezdték bennünket, ezért ez a templom tényleg az övék is, a zárandokoké.

-Milyenek voltak az első benyomásaid, amikor idekerültél? Úgy emlékszem elég sürgősen kellett idejönnöd a Szent Család plébániáról, mert meghalt az akkori újtelepi plébános, Farkas Béla atya.

-Kicsit csodálkoztam, mert nem nagyon értettem minek ide plébános, ilyen kevés hívő mellé. Augusztus 20-án, a misén, ami a templom búcsúünnep, tizenketten voltak összesen, ez a létszám a Szent Család Plébánia után elég nagy váltás volt számomra. Meghirdettem a hittanórákat, felnőtt hittant is, és kihirdettem, hogy várok mindenkit, akit érdekel a templom ügye, jelentkeztek is páran, belőlük alakult egy év

alatt a képviselőtestület. És már a korai időkben felmerült, hogy legyen egy olyan szentmise, amire lehet gyerekekkel együtt jönni. Ezért bevezettük a reggeli nyolcas és tízórás mise mellé a kilenckor kezdődő családos misét, ez vonzotta végülis ide azokat a családokat, akik közül sokan ma is közösségünk magvát alkotják. Akkor kezdtünk el családos programokat szervezni: hétvégéket, táborokat.

-Akkor nem is volt olyan egyértelmű, hogy templomot építeni jössz ide?

-De, azért benne volt a köztudatban, hogy itt templom fog épülni: volt Templomépítési Alapítvány, amelyre összegyűjtöttek tíz év alatt 26 millió forintot, amiből mi el is akartuk kezdeni az építkezést. Ugyanis a telek 1990 óta ki volt jelölve építésre, és azt 10 éven belül el is kellett kezdeni. Úgyhogy amikor 1998-ban idekerültem, már elég sürgős volt az építkezés, és ezt tudták az érsekségen is. Volt egy tanulmánytervünk Marosi Gábortól, kiírtunk pályázatot kivitelezőre, megrendeltük a terveket, és közben a közösségépítést is igyekeztünk elindítani. Az első karácsonyi éjféli misét a Török Flóris Iskolában tartottuk, a postaládákba tájékoztató papírokat dobtunk, hogy létezőnk, hívtuk az embereket misére, hittanórákra, tömegsport egyesület alakult, amelynek a programjaira szintén mindenkit hívtunk.

-Aztán felépült a templom, és gondolom a hívek száma is megnőtt. Körülbelül hány lélek tartozik most ide?

-A mi egyházközségünk nem nagy, talán ötszáz ember tartozik hozzánk, de sok az elkötelezett család. A munkatársak karácsonyi ünnepségére több mint 130 embert hívtam meg. Ha úgy vesszük, hogy általában háromszázan fordulnak itt meg vasárnapi szentmisén, és abból 130 munkatárs, akkor az egy elég jó aránynak tekinthető, ezért elégedett vagyok a közösségünkkel.

-Hogyan határoznád meg: milyen sajátosságaink, erősségeink vannak?

-A mi templomunk sok mindenről híres: híres a gyerekekről, a családokról, a ministránsokról, emiatt sok helyről kifejezetten töltekezni járnak hozzánk az emberek, és nem csak a búcsúkra, hanem egyéb alkalmakra is, rorátékra, vasárnapi misékre is. Minden vasárnapi misén akad két-három ember, aki azért jött el, mert hallott erről a templomról, és meg akarta nézni. Híres arról is, hogy folyamatosan építkezünk: egész dél-Pesten nincs olyan plébánia, aminek olyan infrastruktúrája van, mint nekünk. Ez kiderül, amikor valamit akarunk csinálni, hogy sehol nem lehet, csak itt.

-Zarándokhelyként mivel tudunk vonzóak maradni?

-Ez egy egészen modern, semmihez se hasonlítható egy-

házközség, egy új közösség született itt meg. Minden templom tele van öregekkel, a miénk meg nem, a legtöbb templomból hiányoznak a gyerekek, a miénkben meg ők vannak túlsúlyban. Ezért a zarándokaink egy élő közösséggel találkoznak. Látják, hogy a gyerekek osztogatják az újságot, fogadják vendégeinket, termet rendeznek be, rózsafüzért előimádkoznak, pogácsát osztogatnak... Ennek a kegyhelynek ez is küldetése, hogy nemcsak imádkozni lehet itt, hanem az élő egyház is jelen van, ami más kegyhelyeken nincs így. Nálunk a kegyhely kezdettől fogva együtt van a plébániával: a zarándokok nemcsak a kegyhelyre jönnek, hanem hozzánk, a plébánián otthon lévőkhöz is.

-Milyen tervekkel vágunk neki a következő tíz évnek?

-Szeretnénk, ha felépülhetne a zarándokház, és lelki központként működhetne, ahova többnapos, meghirdetett lelkigyakorlatokat szerveznénk. Ezáltal még több ember megfordulna itt, és vinné hírét a templomunknak, a fatimai üzenetnek. A zarándokok számára így is lelki központ, mert elmondják, hogy feltöltődni jönnek ide: egy kicsit más lélekkel tudnak hazamenni innen. Ezt szeretnénk még inkább segíteni. A templomunkban pedig szeretnénk a karzat mélyedéseit kidíszíteni húsz, rózsafüzér titkot ábrázoló mozaikkal. Az egész templomot ez a mondanivaló fogja uralni, ezáltal még egyértelműbbé téve a fatimai lelkiséget. Kiemeli a rózsafüzér jelentőségét, még jobban meg fog hívni a rózsafüzér-imádságra ez a templom.

-Milyen küldetése, feladata van ennek a templomnak, plébániának?

-Soroksár-Újtelepen ez a kis közösség a kovász, a só szerepét tölti be. A templom nemcsak szakrális hely, hanem a közéletnek is tere, kezdettől fogva kulturális szerepet is játszott. rengeteg koncert, előadás, színdarab, műsor és verseny, sportnap volt nálunk, a kezdettől, a szenteléstől fogva ezt a szerepet is vállalta templom. Az iskolák is belakták a templomot, így aztán tényleg minden újtelepi megfordulhatott nálunk, ha máshogy nem, a karácsonyi iskolai ünnepség kapcsán. A politikai közélet része is a templomunk, hiszen többek között a Nemzeti Kör rendezvényein találkozhattak egymással azok az emberek, akik most az önkormányzatot vezetik. Mint Mária-templom küldetésünknek tekintjük a magyarság, a magyar identitás megerősítésének az ügyét. Ezt próbáltuk szolgálni a kopjafás keresztút állításával, a Nemzeti Kör is ezt hivatott erősíteni, és legutóbb a székelykapu-állítással is erre törekedtünk.

Sz. Horváth Edina

Adományozókat keresünk!

Templomunk építésében nagy szerepet játszottak a nagylelkű adakozók, ők tették lehetővé, hogy templomunk két év alatt felépült. Az elmúlt tíz évben is sokat segítettek az adományok különféle céljaink megvalósításában. Zarándokházunk építése mellett, adományozók tették lehetővé azt, hogy van orgonánk, hogy keresztút épülhetett a templom köré, hogy vannak szép ólomüveg ablakaink, hogy a templom tetején álló Mária szobor ki van világítva, hogy székelykapu áll a templomkertben, hogy elkészült az urnatemetőnk.

Most újabb vállalkozásba kezdünk. Templomunk karzata három oldalról körülöleli a templomteret, és ezen az impozáns karzaton húsz kb. egy négyzetméteres kazetta található, amik jól láthatók, és ha díszítenénk ezeket, akkor különösen széppé tennék templomunkat. Úgy gondoltuk, hogy a Fatimai Szűzanya templomhoz jól illik az, ha megjelenének benne a rózsafüzér titkai. Szeretnénk tehát megjeleníteni mind a négy rózsafüzér húsz titkát mozaik képeken. Ehhez várunk adományozókat.

A mozaikokat Perlaki József ismert művész úr készítené kő mozaikból (márvány), arany betétekkel. Egy kép ára 1.650.000 Ft. Akkor tudunk belekezdeni, ha legalább négy kép ára a rendelkezésre áll. Középről indítanánk a munkát, így az első négy titok a következő: az Oltáriszentség, Jézus színeváltozása, Mária mennybevétele, Mária megkoronázása. Egyenlőre ezekre várunk adakozókat.

Bízunk abban, hogy egyszer megvalósul ez a terv, és így a Fatimai Szűzanya templomban látható lesz egymás mellett az összes rózsafüzér titok, ez lesz a templom fő díszítő eleme, és mindenkit emlékeztetni is fog a rózsafüzér imádság jelentőségére, felhív az imádságra!

Király Attila plébános

A Soroksár-Újtelepi Fatimai Szűzanya templom 10 éves!

A felszentelést a 2002 októberi búcsún Dr. Paskai László Bíboros úr végezte.

Idei búcsúnkon hálát adunk az elmúlt tíz évért, a szép eseményekért, és azokért a kegyelmekért amiket ebben a templomban kaptunk.

A búcsú időpontja:

október 14. vasárnap

9 óra zarándokok fogadása

11 óra Ünnepélyes rózsafüzér

12 óra Ünnepi Szentmise, majd körmenet a Szűzanya feldíszített szobrával.

Külön öröm, hogy ezen az évfordulón vendégünk lehet

Dr. Paskai László bíboros úr,

aki a Szentmisét celebrálja és beszédet is mond.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

Mitől más?

Szinte minden nap volt foci, ami merőben különbözött egy igazi focimeccstől. Sok helyen focizam már, és mindenhol szidást kaptam a csapatomtól, ha véletlenül egy helyzetet nem használtam ki, vagy nem védtem ki egy gólt. Itt nem. Itt az volt az elv, hogy: „nem baj, majd legközelebb sikerül”. Meglepő módon ez így is volt: mindig sikerült utána.

A hagyománynak számító két napos túrát egy vihar miatt, ami a hegyen ért bennünket, egy nap alatt tettük meg. Természetes ilyenkor a fáradság, de ebben a táborban a fáradságot is másképp fogják fel.

Volt sportnap is, amin mindenkinek részt kellett vennie, igaz, mindenkinek részt is akart venni benne. Mindenkinek megérte, mert nem volt egy csapat sem, amelyik valamely versenyszámból legalább egy meccset ne nyert volna.

A reggeli szentmisék nekem – és szerintem még sok mindenkinek –, nagyon jót tettek lelkileg.

Sok táborban voltam már, de egyikben sem tapasztaltam ezt a szoros összetartást. Van egy nagyon fontos ismérve a jó társaságnak: mégpedig az, hogy mindenki beszél mindenkivel. Ez talán egy kicsit furcsán hangzik, de rengeteg táborban ez nem így van, mert vannak emberek, akik egy hét alatt egy mukkot sem szólnak egymáshoz. Itt biztos, hogy minden egyes ember beszélt minden nap mindenkivel.

Kaszab Sebő

Erdélyi Tízpróba Laczovics Andreával

Induláskor talán három személyt ismertem a csoportból, vagyis mindenképpen új tagnak számítottam a csapatban. Jártam már Erdélyben, 2005-ben részt vettem egy zarándokúton. Régóta vágytam arra, hogy újra találkozzam az erdélyi emberekkel, a hegyekkel, az erdőkkel. Óvónó vagyok, éppen az indulás előtt kezdődött a nyári szabadságunk, így zavartalanul készülhettem. Eseményekben bővelkedett a program, és gazdag tapasztalatokkal érkeztem haza. Július 27-én indultunk, és augusztus 5-ig tartott a túra. Szállásunk Szovátnán volt, ideális környezetben. Kényelmes faházak, fedett közösségi tér, ahol a közös programok zajlottak.

Az első próba a csomagolás volt, hideg-meleg váltás, tíz napra elegendő holmi. Szép nagy pakkom volt. Mindig volt segítő kéz, valaki mindig észrevette, ha elfáradtam vagy nehezen cipeltem a zsákomat.

A második próba maga a kerékpározás volt. A komolyabb túrák, hegymenetek, köves út, több tíz kilométer egyetlen napon jó erőnléte kíván, ezért egy ideje kerékpárral jártam dolgozni, erősítettem magam. Nagyobb túra csak kétnaponta volt, így sikerült elkerülni a kimerültséget.

A harmadik próba egy komoly fizikai teljesítményt igénylő túra volt 1040 méter magasságig, igazi hegyi terepen. Kárpótolt minket a csodálatos kilátás körös-körül, a varázslatos helyszín, és a találkozás a helybéliekkel.

A negyedik próba rögtön a fizikai csúcsteljesítmény után következett, és lelki értelemben vett ki belőlem sokat. Látogatást tettünk Bőjte Csaba testvér szováti gyer-

mekotthonában. Itt mindent bele kellett adni, és csak a szív és a szeretet számított. Ezek között a gyerekek között új értelmet kap a törődés, az odafigyelés egymásra, lehet kószolgatni a kifogyhatatlan szeretet gyakorlását. Nekünk egy napig sikerült, és azt kell mondjam, ez volt a legnagyobb próbatétel! Isten áldja meg őket!

Az ötödik „próba” egy igazi szentségi élmény volt számomra. A misék helyszíne többször változott, attól függően, hogy merre jártunk. Szovátán egy dombtetőn, egy kis kápolna előterében volt a mise. A csodás táj mindenkit lenyűgözött, Isten hatalmas teremtésének a középpontjában éreztük magunkat, megrendítő érzés volt. A misét követően sokáig nem mozdultunk, csak hagytuk, hogy az a csodálatos hatás még ott munkálkodjék bennünk.

A hatodik próbatétel az erdélyi falu volt azokkal a nagyszerű emberekkel, akik vártak minket, vagy akikbe csak belebotlottunk, és máris megnyitlak előttünk, megmutatták életüket, megosztották velünk a kenyerüket. Magyarok voltak, elszakítottak, és mégis olyan közeliak, amennyire csak közel lehet érezni valakit a szívünkhöz. Ezt megérteni és túlélni hatalmas próbatétel volt.

A hetedik a természet erejének és nagyságának fölismerése, hódolat Isten előtt. Erre Gyergyóban került sor, egy hegyen, hálaadáskor. Szombat volt, naplemente, és éreztük azt az erőt, ami fölöttünk áll, körülvesz minket, eltölt bennünket. Ezt meg kell érezni, enélkül fogalmunk sincs a teremtés igazi tartalmáról, születésről és elmúlásról, és hogy ezért hálaival tartozunk a Teremtőnek.

A nyolcadik próba a természet belső titkaihoz vitt minket. Parajdon lementünk a sóbányába. Mélyen a Föld gyomrában hatalmas csarnokok keletkeztek a kitermelt só helyén, ahol buszok száguldoznak, emberek százai nézelődnek, sétálgatnak, fejük fölött százméteres szikla- és sórétegek kupolájával. Lent a székely bányászok egy kis templom-teret is kialakítottak, ahol Attila misét tartott ne-

künk. Azonnal csatlakozott hozzánk helybéli hallgatóság, magyarul dicsértük Istent.

A kilencedik próba az időjárás elviselése volt. Néha nyári forróság kínozott, és lám a sóbánya finom, hűs levegője elviselhetővé tette. Volt azonban egy 82 km-es kerékpározásunk, ahol egy kicsit megáztunk. Mögöttünk ragyogó napsütés, előttünk haragos fekete felhők, meg egy kis eső. Csak egy pillanat múlt el, és érezhettem, hogy figyelnek rám a társaim, esőköpenyt kaptam, mert valaki többet hozott magával, mondván hogy szüksége lehet valakinek rá. Ezt is megtanultam: mindent gondosan össze lehet készíteni, de akkor még mi van a társaimmal?

Tizediknek hagytam Sóvárado, ahol a református lelkész és a felesége várt minket, nem akárhogyan. Olyan vacsorát készítettek nekünk, hogy az egész negyven fős csapat jól lakott belőle. Utána közös Istentiszteleten vettünk részt. Pesti katolikusok, és székelyföldi reformátusok együtt imádkoztunk magyarul a mi közös nagy Istenünkhöz, és ott mi összetartoztunk, még a keresztény hitünkkel is. Udvarhelyen még meglátogattuk a Szombatfalvi templomi közösséget, megismerkedtünk az ottani ifjúsági csoporttal, akiket talán mi is vendégül láthatunk egyszer.

Az egész úttal kapcsolatban pedig az egyik nagyon fontos felismerésem az volt, hogy mennyire befogadó a plébániai társaság. Mindenki figyelmes volt irányomban, így a kezdeti visszafogottságom, ami ilyen helyzetben érthető, hamar föloldódott. Összetartás, befogadó nyitottság, és családi légkör. Ebben volt részem az út során végig. Amit pedig átvennék és továbbadnék, az a család jelenléte a közösségben. Nem csak elküldték a gyerekeket, hogy addig is legyenek valahol, hanem a programokban ott vannak a kicsik és nagyok, fiatalok és felnőttek, minden korosztály.

Hagyományörzők

A Soroksári úton haladva Budapestről akkor érünk el Soroksárra, amikor jobb kéz felől elhaladunk egy szépen megépített, arányos szerkezetű kis kápolna előtt. A HÉV felett átvezető hídon lehet megközelíteni. Körül van kerítve, a rétje le van kaszálva, csak a vaskapuját lopták el a közelmúltban.

A története igazán érdekes, fennmaradása nemkülönben. A német telepesekből álló lakosság Dél-Németország katolikus vidékeiről származik, máig megőrizve vallásosságát, templom-szeretetét. A régebbi időkben a falut elpusztító tűzvészről csodával határos módon megmenekülő családok közös erővel, a Szűzanyának hálából följajánlva kápolnát építettek, melynek gondozását egymást között fölosztva biztosították. Ezt a feladatot ma Zwick József és családja látja el, ezért ehhez a kis beszélgetéshez őket kerestem fel otthonukban. Régi feljegyzések és fényképek kerültek elő, családi nevek és események, sok generációra visszafelé mutatva. A korábbi gondnokságot Ecker János és családja, valamint Wenz Ferencné Schubert Terézia látta el.

A kápolna neve Segítő Mária, németül Maria Hilf, a közkeletű soroksári neve máig Bildstäkl

kápolna. Híressége a tizen-négy segítő szentet ábrázoló oltárkép volt, melyet nemrég elloptak. A kép fotómásolata ma a soroksári Nagyboldogasszony Templomban látható. A festmény pótlására Reiner Antal helyi fafaragó egy szép Mária-szobrot készített, de a kápolnát felfeszítették, és ezt is ellopták. Volt a kápolnának kis harangja is, mely először Újtelepre került, majd Nagytéténybe, ahonnan már nem került vissza.

A sok szomorúság ellenére Zwickék nem adják föl. Igyekeznek rendben tartani, és ehhez mindig akad önzetlen segítő is. Minden évben egy alkalommal feléled a kis kápolna, mert Kiszasszony napján, pontosabban szeptember 8. és 12. közötti vasárnapon ünnepi szentmisét tartanak, ahová gyalogos zarándoklattal érkezik a mintegy 200 fős csoport a Soroksári Nagytemplomból. Vállon hozzák azt a Fatimai kegyszobrot, melyet hajdan id. Zwick József hozott magával Fatimából, és a templom plébániáján őriznek. Elhangzanak a régi német nyelvű népi énekek is, melyeket a Hozsannához hasonló kis könyvbe szerkesztett össze és adott ki Zwick József, és mint értékes nemzetiségi hagyományt tartanak nagy becsben, méltán. A régi családok számára igazi érték, és az újabb generációk is örömmel fedezik föl benne a hagyományokat.

Idén is volt mise. Ma a kis kápolna újra csendben áll a kerület határán, és várja híveit. A Segítő Mária nevéhez hűen vigyáz gyermekeire, a sok megpróbáltatáson átment népére, akik töretlen hittel ragaszkodnak hozzá, és itt vannak, őrzik a múltat és a jelent.

„Az a nép, amely megtagadja múltját, elveszíti létjogosultságát a jövő nemzetei sorában, aki pedig őseit tagadja meg, az elkótyavetyéli utódai tiszteletét.”

1956 Soroksáron

Minden évben a Juta-dombnál (ami jelenleg a Knorr Bremse gyáruvarán található) megemlékezünk Soroksár hőseiről.

Kik is voltak ők?

1956. november 4-én Maléter Pál utasítására az Esztergomi Tüzérezred katonái a Juta-dombnál lezárták a Soroksári utat, hogy az esetleges katonai mozgások ne zavarják meg a szovjetekkel Tökölön folytatott tárgyalásokat. A szovjetek letartóztatták Maléter Pált és a magyar katonai küldöttséget, a szovjet katonai konvoj elindult velük Soroksár irányába, ávósok kíséretében. Az ávósok észrevették az esztergomi tüzérezredet, tüzet nyitottak rájuk. A magyar katonák viszonozták a tüzet, aminek következtében hét szovjet katona életét veszítette. A Forradalmat követő megtorlás során hét magyar tüzértisztet halálra ítélték és kivégeztek.

A magyar katonákon kívül a Juta-dombon harcoltak a XX. kerületi nemzetőrök is, akik Kálmán Béla főhadnagy vezetésével november 10-ig tovább harcoltak. A

Juta-domb azon kevés 1956-os esemény közé tartozott, ahol a magyarok - az 51. légvédelmi tüzérezred katonái Mecséri János ezredes vezetésével, valamint soroksári nemzetőrök - sikerrel szálltak szembe a megszálló szovjet csapatokkal 1956. novemberében. Az itt elesett szovjet katonákért a „Mecséri János ezredes és társai” perben - szovjet kérésre - rendkívül súlyos ítélet született. I. fokon 11 halálos ítéletet, egy életfogytiglant, 30 esetben 10-15 évig, 10 esetben 1-5 évig terjedő börtönbüntetést mondtak ki a Juta-dombon harcoló hivatásos katonákra.

A múlt tisztelete a szüleink és nagyszüleink küzdelmei, fáradozásai előtti tisztelgés is, aminek az ad igazán értelmet, ha lesznek olyan nemzedékek, amelyek méltó módon, békés körülmények között folytatják és teljesítik majd be az elődök örökségét.

Október 23-ra emlékezik Soroksár Önkormányzata az alábbi helyszíneken és időpontokban:

Pesterzsébeti temetőben október 19-én pénteken délelőtt 11 órakor, az '56-os Emlékműnél koszorúzás.

Október 23-án a soroksári Hősök teréről fáklyás menet indul 18.30-kor a Jutadombhoz. A megemlékezés várható kezdete a Juta-dombnál 19 óra. Beszédet mond Kubatov Gábor Országgyűlési képviselő. Mindenkit szeretettel várunk!

Benke Andrea

HITTANÓRÁK RENDJE PLÉBÁNIÁNKON

2012-2013

A hittanok szeptember 10-én kezdődtek.

Ovisok: szerda 17 óra

I-II. oszt.: Hétfő 17 óra

II.- III. oszt.: Szerda 17 óra (elsőáldozók)

IV- VI. oszt.: Csüt. 17 óra

VII.- X oszt.: Csüt. 18-19.30 óra

XI. oszt. - tól (ifjúsági): szerda 18-20 óra

Felnőtt hittan csütörtök 19.30-21 óra (kéthetente)

Alapvető hittan fiataloknak és felnőtteknek (hitünk alapjai a KATEKIZMUS alapján): péntek 18.30- 19.30 óra (kéthetente) kezdés október elején okt. 5.

BÉRMÁLKOZÓK:

fiatalok: külön program alapján (jelentkezés szeptemberben)

felnőttek: külön program alapján(jelentkezés szeptemberben)

Bérmálkozás!

Ismét Bérmálásra készülünk. Szeretettel várom azok jelentkezését, akik részesülni kívánnak ebben a szentségben.

Felnőttek jelentkezését is várom, hiszen sokaknak elmaradt a bérmálkozás. Eddig minden alkalommal voltak szép számmal felnőttek is a bérmálkozók között, ezért külön felnőtt csoportot is indítunk. A felkészülés nem jár rendszeres elfoglaltsággal és természetesen alkalmazkodunk mindenki lehetőségeihez. A felkészülés programját mindenki a jelentkezés után megkapja.

Jelentkezés: a sekrestyében és a plébánosnál.

Érdeklődni az alábbi telefonon lehet: 30-266-35-87

A bérmálás szentsége szorosan kapcsolódik a keresztséghez. Beavató Szentség, melyben az Egyház minden tagjának részesednie kell. Egyházmegyénként a püspök határozza meg ennek az idejét, ami plébániánként kis mértékben változik. A Püspöki Kar rendelkezése szerint 12-14 éves korban kell felvenni a szentséget, plébániánkon középiskolás korban. **Halasztgatni nem helyes, hiszen ajándékról van szó.** A Szentlélek az Egyházon keresztül adja ezt az ajándékot, ami által beteljesül keresztségünk: szorosabban kapcsolódunk Krisztushoz és Egyházához. Olyan szentség ez, ami megismételhetetlen, egész életünkre szól, és szükséges a keresztyén élethez.

Ki vitatná azt, hogy éppen középiskolás korban van a legnagyobb szükség arra, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljünk a Szentlélekkel, hiszen ebben a korban alakul a fiatalok világnézete, értékrendje, pályaválasztás előtt állnak. Ez a kor a lelkesedés, az eszmények kora is, ki lehetne jobb vezetőjük, inspirálójuk, mint a Szentlélek?

Arra kérem a szülőket és a fiatalokat, de a keresztszülőket is, hogy ne rendeljük alá a Bérmálás szentségét pusztán szubjektív szempontoknak, hanem fogadjuk el az Egyháztól, és készüljünk rá az Egyház szabályai szerint.

Király Attila plébános

Urnafülkék válthatók a **Fatimai Szűzanya Templom** altemplomában.

Érdeklődni lehet a templom nyitvatartása idején a sekrestyében.
Tel.: 0630 266 3587

Yvette virágüzlet

Virág, ajándék, alkalmi,
menyasszonyi csokrok,
kosarak, koszorúk
megrendelhetők
1237 Bp. Vörösmarty u. 221.
Sósmocsár u. 9.
Temetősor kőépület
Tel.: 284 86 14

Szent István Védnöke

Megjelenik havonta 2500 példányban Soroksár-Újtelepen a Fatima Csillaga alapítvány gondozásában
Felelős kiadó: Király A. plébános,
Szerkesztő: Benke Gáborné
Kiadvány szerkesztő: Simoncsics Gy.,
Hirdetések: Tamási F. Tel.: 0620 9289 801
Cím: Szt. István plébánia 1237 Bp. Szt. László u. 149.
Mobil: 0630 266 3587, tel.: 630 2100
Email: szentistvanplebania@gmail.com, Honlap: www.fatimaiszuzanya.hu